

Arrest

nr. 308 564 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 7 mei 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, [G.R.D.] (°2002), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Dagou, gelegen in het district Mazar-e-Sharif van de provincie Balkh. Hier woonde u samen met uw ouders, vier broers en drie zussen. Voor twee jaar ging u naar school en u volgde ook religieuze lessen in de moskee. Hierna hield u samen met uw broer de twee winkels van uw familie open. In de ene verkochten jullie voedingsproducten en in de andere fruit.

Uw vader werkte voor de nationale politie. Hij begon deze job in de tijd van Karzai. Ook moest hij soms samenwerken met Amerikanen of Duitsers. Op het moment dat de taliban de macht overnamen in uw regio beloofden ze dat ze niemand zouden vervolgen. Uw vader vernam echter meer en meer informatie over personen, die gewerkt hadden voor de vorige overheid, en die gedood werden of wiens familieleden gedood werden. Hij besloot dan ook het dorp te verlaten. Hij nam u als zijn oudste zoon mee uit schrik voor represailles. Jullie gingen naar Kabul en verbleven er bij een nicht van uw vader. Zo'n vier of vijf dagen na jullie vertrek uit het dorp kwamen de taliban naar jullie huis. Ze vroegen waar uw vader was en vervolgens ook waar u was. Uw familieleden zeiden dat jullie niet thuis waren. De taliban namen vervolgens uw broer [N.] mee. Hierna belden de taliban naar uw vader en zeiden dat hij zich moest overgeven in ruil voor zijn zoon. Uw vader dacht echter dat de taliban [N.] niet zouden vermoorden daar hij nog jong was. Hij leverde zichzelf dan ook niet over. Zes of zeven dagen later werd uw broer [N.] gedood door de taliban en zijn lichaam werd achtergelaten bij jullie deur.

Hierna wist uw vader dat de taliban gelogen hadden over hun amnestie en besloot dat het niet meer veilig was in Afghanistan. Hij regelde een auto en u en uw vader reisden van Kabul naar Iran. Het was voor uw vader zeer moeilijk om te reizen. Hierdoor bleef hij in Iran en reisde u alleen verder. Uw vader verblijft tot op heden in Iran.

U reisde verder via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, voor u onbekend landen in een vrachtwagen, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. Hier kwam u aan op 10 februari 2022. Onderweg werd een verzoek om internationale bescherming van u geregistreerd in Oostenrijk op 29 januari 2022. U wachtte de procedure echter niet af en reisde verder. In België diende u een verzoek om internationale bescherming in op 11 februari 2022. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban vanwege de job van uw vader bij de toenmalige nationale politie en het feit dat u wegliep van de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u de kopieën van volgende documenten neer: uw taskara, deze van uw vader (kopie) en broer [N.], de identiteitspagina van het paspoort van uw vader, de bankkaart van uw vader, een badge, twee certificaten, foto's en andere documenten van zijn job bij de ANP, een foto van u met uw broer [N.], foto's van het dode lichaam van uw broer [N.], foto's van uw vader in Iran en documenten omtrent uw documenten die verzonden werden, maar verloren gingen, onder andere foto's van u met uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban vanwege de job van uw vader bij de toenmalige nationale politie en het feit dat u wegliep van de taliban. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Inzake uw persoonlijke vrees beroept u zich op de job die uw vader zou hebben uitgeoefend bij de nationale politie. Het CGVS bemerkt hieromtrent dat u de familiale band tussen u en de persoon [A.G.], de naam op de voorgelegde documenten en van wie u beweert dat hij uw vader is, niet in concreto aantoont. Ten eerste bent u slechts in staat om zeer summiere informatie te verschaffen omtrent zijn vermeende job. U stelt algemeen dat hij voor de nationale politie werkte voor een lange tijd, somt enkele plekken van tewerkstelling op en geeft aan hoeveel hij verdiende (CGVS, p.10, 11). Veel verder dan dit komt u echter niet. Zo heeft u geen idee welke rang of graad uw vader zou gehad hebben en bent u niet in staat om meer in detail weer te geven waar hij precies werkte (CGVS, p.10). Gevraagd naar zijn uniform verwijst u louter naar de foto's die u voorlegde, maar geeft u zelf geen enkele beschrijving behalve het feit dat hij verschillende uniformen zou gedragen hebben (CGVS, p.10). Ook omtrent zijn collega's of wapengebruik heeft u verder geen informatie (CGVS, p.11). Tenslotte kunt u geen enkele informatie geven omtrent de functie van uw vader en weet u geenszins wat hij moest doen bij de nationale politie (CGVS, p.10). Telkens uw vader naar huis kwam, zou hij nooit iets

over zijn job verteld hebben en zouden jullie evenmin vragen aan hem gesteld hebben. Indien uw vader echter sinds 'de tijd van Karzai' (2001-2014) tot de machtsovername door de taliban (2021) voor de nationale politie werkte, is het allerminst aannemelijk dat u zo weinig informatie zou hebben over zijn job. Dat u niet elk detail kunt verschaffen, verwacht het CGVS geenszins, maar dat u zelfs niet in staat bent om ook meer enige toelichting te geven bij zijn job, komt de geloofwaardigheid ervan niet ten goede. Zo is het allerminst plausibel dat uw vader in al die jaren nooit maar iets zou verteld hebben over zijn job. Dat er ook naar aanleiding van jullie vertrek uit Afghanistan, hetgeen volgens uw verklaringen naar aanleiding van deze job was, geen enkele informatie aan bod zou gekomen zijn, noch onderweg of na uw aankomst in België, houdt geen steek. Er kan van een verzoeker verwacht worden dat deze gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren, al dan niet na de feiten, met betrekking tot de essentiële elementen van zijn relaas waarvan u geen kennis hebt, in casu quod non. Uw verklaringen zijn dan ook van zeer algemene aard en kennen allesbehalve doorleefdheid. Dit doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid dat uw vader voor de nationale politie werkte.

Ten tweede legde u documenten voor ter staving van zijn job. Deze staven uw familiale band echter niet. U legt enkel een kopie voor van uw taskara en deze van uw vader. Fotokopies zijn echter weinig betrouwbaar gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Dit klemmt des te meer daar uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op nietreguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Deze taskara's zijn dan ook geenszins in staat om jullie familiale band te staven. Verder legt u geen documenten voor om dit aan te tonen. Foto's van u met uw vader zou u verloren zijn onderweg (CGVS, p.12). De documenten omtrent de job van uw vader kunnen bijgevolg evengoed van een andere persoon van uw familie of het dorp afkomstig zijn. Bovendien bent u zelf niet in staat om duiding te geven bij de documenten die u voorlegt. U stelt ongeschoold te zijn en niet te weten wat de documenten precies inhouden (CGVS, p.11). Dat u echter geen enkele notie heeft en dit ook nooit nagevraagd blijkt te hebben, en u dus klaarblijkelijk geen verdere interesse zou hebben getoond in wat in wezen uw eigen asielmotieven zijn, mag uiterste verbazing heten. Dit doet verder danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat uw vader voor de nationale politie zou gewerkt hebben. U slaagt er dan ook niet in uw familiale band te staven en aan te tonen dat het uw vader was, die voor de nationale politie zou gewerkt hebben.

Zelfs indien deze familiale band en het vermeende profiel van uw vader aangetoond zouden zijn, quod non, dient het volgende bemerkt te worden. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader samen met u vluchtte uit Afghanistan omwille van de taliban (CGVS, p.12). Het CGVS bemerkt echter dat de taliban weinig interesse lijken te hebben in uw vader en zijn familieleden. Vooreerst kende uw vader nooit enige problemen met de taliban voor de machtsovername, noch bedreigingen (CGVS, p.13). Ook op het moment dat u en uw vader naar Kabul vluchtten, was hij nog geen enkele keer persoonlijk benaderd door de taliban. Slechts toen u en uw vader zich in Kabul bevonden zouden de taliban naar jullie huis gekomen zijn. Bij dit bezoek zouden ze uw broer [N.] hebben meegenomen en later vermoord. Uw verklaringen hieromtrent houden echter weinig steek. Ten eerste is het danig merkwaardig dat uw vader kost wat kost u diende mee te nemen uit het dorp, maar dat het niet nodig bleek te zijn om uw broer [N.] in veiligheid te brengen. Zo was u op dat moment zo'n 19 jaar oud en had [N.] een leeftijd van 17 jaar (CGVS, p.14). Het argument dat uw vader dacht dat uw broer nog jong was en dat de taliban tegen hem misschien niets zouden aandoen, slaat dan ook nergens op. [N.] was immers helemaal niet zo heel erg jong en kon bijgevolg wel degelijk een legitiem target zijn voor de taliban. Dat uw vader hier geen graten in zou gezien hebben en er louter vanuit ging dat hem niets zou overkomen, doet zeer bevreemdend aan. Ten tweede blijft u uw vader verder wel zeer naïef voorstellen. Zo zouden de taliban uw broer [N.] meegenomen hebben, belden ze vervolgens naar uw vader om te zeggen dat hij zich diende over te geven, maar gaf uw vader hier geen enkel gevolg aan. U haalde aan dat uw vader dacht dat ze uw broer nooit zouden vermoorden daar hij nog zeer jong was (CGVS, p.12, 16). Deze vermeende redenering tart echter alle verbeelding. Zo had uw vader in eerste instantie nooit gedacht dat de taliban [N.] überhaupt zouden meenemen. Nu dit wel het geval bleek te zijn, moet ongetwijfeld duidelijk geweest zijn dat de taliban geen genade kenden omwille van de jonge leeftijd van [N.]. Dat uw vader hun bedreigingen louter bluff noemde en hier geen enkele aandacht aan schonk, noch enige actie ondernam, valt weinig aannemelijk te noemen. Er kan immers verwacht worden dat hij het leven van zijn zoon niet zomaar op het spel zou zetten. Ten derde stelde u dat u bij uw vertrek uit Afghanistan niet op de hoogte was van het overlijden van uw broer [N.] (CGVS, p.13). Zo zou uw vader slechts verteld hebben dat hij opgepakt was door de taliban (CGVS, p.14). Dat uw vader u niet op de hoogte

zou stellen van dergelijke ingrijpende gebeurtenis is daarbij weinig ernstig te noemen. Het betreft immers een schokkende gebeurtenis, die bovendien direct gelinkt is aan de zogenaamde problemen en u tot een definitief vertrek uit uw land van herkomst zouden hebben gebracht. In dit verband kan moeilijk worden ingezien met welke reden uw vader u over enige verdere problemen niet zou hebben ingelicht. Dat hij ook onderweg of bij jullie aankomst en verblijf in Iran hieromtrent helemaal niets zou verteld hebben en u dit pas te weten kwam na uw aankomst in België, valt weinig aannemelijk te noemen. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan het overlijden van uw broer [N.]. De foto's van het overleden lichaam van [N.], die u voorlegde ter staving van zijn dood, kunnen deze vaststelling niet ombuigen. Zo kan van deze foto's geenszins met zekerheid vastgesteld worden dat dit effectief uw broer [N.] is. De foto waar u met uw broer [N.] op te zien bent, staft dit argument evenmin. Dit kan immers eender welke persoon zijn, die naast u te zien is op de foto. Ook kan een vergelijking tussen de vermeende foto van [N.] in leven, zijn taskara en de foto van de overleden persoon geen zekerheid bieden omtrent een treffende gelijkenis. Overigens kan van de foto's niet afgeleid worden in welke omstandigheden deze persoon om het leven kwam. U slaagt er dan ook niet in om [N.] zijn overlijden naar aanleiding van de arrestatie door de taliban doorleefd en geloofwaardig voor te stellen. Verder kende uw familie geen probleem meer na jullie vertrek. De taliban hebben verder niets anders gedaan (CGVS, p.16). Wat de taliban dan ook nog zouden willen van u of uw familie blijft een raadsel. U haalt verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie. Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. U toont niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Volledigheidshalve bemerkt het CGVS nog dat er evenmin vervolging in uw hoofde kan vastgesteld worden gelinkt aan de vermeende jobs van uw drie paternale ooms bij de nationale politie. Zo verblijven volgens uw verklaringen twee van hen in Turkije en stierf de derde aan kanker zo'n twaalf jaar geleden (CGVS, p.7). U legde echter geen bewijs voor omtrent hun vermeende jobs en verblijf in Turkije en bijgevolg blijft het gissen naar hun werkelijke werkactiviteiten en verblijfplaats. U haalt verder zelf geen enkele persoonlijke vrees tot vervolging aan gelinkt aan hun jobs. Zowel voor als na de machtsovername kende uw familie hieromtrent geen problemen.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara en deze van uw vader en broer [N.] kunnen zoals supra aangehaald weinig bewijswaarde leveren. Ze staven dan ook niet het argument dat desbetreffende personen uw familieleden zijn. De identiteitspagina van het paspoort van uw vader, zijn bankkaart, werkbade en twee certificaten omtrent zijn job leveren evenmin bewijs van de vermeende job van uw vader. Dit kunnen documenten betreffen van een andere persoon. Daarenboven bemerkt het CGVS dat u verklaarde dat uw vader tot de machtsovername bij de nationale politie werkte (2021), maar gaan deze documenten niet verder dan 2014. Ook is het opmerkelijk dat uw vader steeds een Kabul bankkaart zou gehad hebben, daar deze bank in 2011 omgevormd werd naar New Kabul bank (zie administratief dossier). Deze documenten tonen bovendien niet aan dat u een vrees dient te koesteren bij terugkeer. De foto's waarop uw vader te zien zijn tijdens het uitoefenen van zijn functie tonen opnieuw niet aan dat de persoon hierop afgebeeld effectief uw vader is. Ook staven ze de vermeende job niet, daar van deze foto's geen tewerkstelling bij de nationale politie kan worden afgeleid. Bovendien dient er op gewezen te worden dat aan privé-foto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Verder legde u een foto voor van u en uw broer [N.] en twee foto's van uw broer [N.] toen hij overleden zou zijn. Deze werden supra reeds besproken en staven uw vermeende vrees voor de taliban niet. Verder legde u nog een reeks documenten voor waarvan u zei dat het documenten van uw vader zijn (CGVS, p.11). U heeft echter zelf geen idee wat deze documenten precies inhouden. Het CGVS bemerkt dat deze documenten zeer moeilijk leesbaar zijn. Het is dan ook moeilijk nagaan waarover deze documenten gaan, van wie ze afkomstig zijn en uit welke periode. Indien ze de job van uw vader dienen te staven, verwijst het CGVS naar bovenstaande argumentatie, namelijk het feit dat u geenszins aantoonde dat de persoon op de documenten effectief uw vader is. Tenslotte legde u nog enkele foto's voor van uw vader in Iran. Er kan van deze foto's opnieuw niet afgeleid worden dat dit uw vader betreft, noch kan nagegaan worden wanneer deze foto's getrokken werden. Indien dit uw vader zou betreffen, tonen deze foto's niet aan dat uw vader zich in Iran bevindt omwille van de door u aangehaalde reden

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

.Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het

verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge

drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar “*EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023*”, “*UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023*” alsook de “*COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023*”. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop noch informatie die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen, die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

3. Beoordeling

Verzoeker ontwikkelt geen uitdrukkelijk middel. Hij is wel van oordeel dat verweerder ten onrechte tot de vaststelling kwam dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Verzoeker geeft een definitie van een vluchteling, maakt theoretische beschouwingen over bewijsregels in het kader van een asielprocedure en over de zorgvuldigheidsplicht, stelt dat er over zijn asielrelaas geen twijfel kan bestaan, wijst er vervolgens op dat de door hem aangehaalde elementen worden gestaafd door bewijsmateriaal en benadrukt dat verweerder hem niet op tegenstrijdige verklaringen heeft kunnen betrappen. De Raad leidt hieruit af dat verzoeker in een enig middel de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

Dit wordt onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker verklaarde dat zijn vader werkte voor de Afghaanse nationale politie. Ten tijde van de machtsovername door de taliban besloot zijn vader naar Kabul te vluchten nadat hij hoorde dat personen die hadden gewerkt voor de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden door de taliban werden gedood. Uit schrik voor represailles, besloot hij verzoeker als oudste zoon mee te nemen. Vier of vijf dagen na hun vertrek, kwamen de taliban langs hun huis op zoek naar verzoeker en zijn vader. Omdat zij niet thuis waren, werd verzoekers broer N. die op dat moment 17 jaar oud was, meegenomen door de taliban. De taliban belden hierna verzoekers vader en eisten dat hij zich overgaf in ruil voor zijn zoon. Verzoekers vader deed dit niet en zes of zeven dagen later werd N. gedood door de taliban. Hierna ontvluchtten verzoeker en zijn vader Afghanistan. Verzoekers vader bleef achter in Iran. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omwille van zijn vaders werk voor de Afghaanse nationale politie en omdat hij wegliep van de taliban.

Verweerder stelt onder meer vast dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader werkte voor de Afghaanse nationale politie, ook het eraan gekoppelde asielrelaas en de daaruit volgende persoonlijke vrees voor vervolging acht verweerder ongeloofwaardig. De Raad kan zich daarbij aansluiten omwille van de volgende voldoende schragende vaststellingen die steun vinden in de stukken die zijn opgenomen in het rechtsplegingsdossier:

- Verzoeker kon weinig informatie geven over zijn vaders job bij de Afghaanse nationale politie en dit wordt uitgebreid geconcretiseerd door verweerder.

- Verzoeker kon geen duiding verstrekken over de documenten die hij ter ondersteuning van zijn vaders job neerlegde. Deze documenten gaan ook niet verder dan 2014 terwijl verzoeker verklaarde dat zijn vader werkzaam was bij de nationale politie tot de machtsovername door de taliban, dus tot augustus 2021.

- Verzoekers verklaringen dat zijn broer N. is gedood door de taliban omdat zijn vader niet inging op de eis van de taliban om zich over te geven, houden weinig steek. Het is niet aannemelijk dat verzoekers vader het leven van zijn zoon N. op het spel zet door hem niet mee te nemen. N. was op het moment van verzoekers vertrek uit het dorp 17 jaar oud terwijl verzoeker 19 jaar oud was. De verklaring van verzoeker dat zijn vader hem meenam en N. niet in veiligheid bracht omdat deze nog jong was en de taliban hem misschien niets zouden aandoen slaat nergens op. De foto's die verzoeker neerlegt waarop het overleden lichaam van N. zou zijn te zien kunnen deze vaststellingen niet ombuigen. Er kan immers niet met zekerheid worden vastgesteld dat effectief verzoekers broer N. is te zien op de foto's. Tevens kan uit de foto's niet worden afgeleid in welke omstandigheden de erop afgebeelde persoon om het leven kwam.

- Verzoekers familie kende geen problemen na het vertrek van verzoeker en zijn vader uit Afghanistan.

- Verzoeker haalde geen persoonlijke vrees voor vervolging aan die is gelinkt aan de jobs van drie paternale ooms die ook geen problemen opleverden voor verzoekers familie zowel voor als na de machtsovername door de taliban.

-Verweerder duidt ten slotte nog uitgebreid verder waarom de documenten en foto's die verzoeker over zijn vader neerlegde zijn vaststellingen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is niet kunnen ombuigen. Hij beperkt zich hierbij niet tot de vaststelling dat de familieband niet aangetoond wordt en gaat inhoudelijk in op de documenten en foto's.

De Raad stelt vast dat verzoeker voormelde schragende motieven totaal onbesproken laat en zich in het verzoekschrift beperkt tot het op algemene wijze beklemtonen dat er geen twijfel kan bestaan over zijn asielrelaas en dat elk door hem aangehaald element wordt gestaafd door bewijsmateriaal, waarbij hij vervolgens oplijst wat hij al had neergelegd bij het CG. Hiermee kan verzoeker de voormelde motieven niet aan het wankelen brengen. Voor wat betreft zijn argument dat verweerder hem op geen enkele tegenstrijdigheid heeft kunnen betrappen, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen zoals in casu. Waar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing afdoet als waardeoordelen zonder meer en formeel bevestigt dat zijn relaas strookt met de werkelijkheid, stelt de Raad vast dat dit niet meer is dan verzoekers overtuiging waarmee hij de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet kan herstellen.

Verzoeker was zelf niet aanwezig op de terechtzitting zodat hij over dit alles niet verder kon worden bevraagd. Er werd ter rechtvaardiging van de afwezigheid geen overmacht gepleit. De verwijzing van verzoekers advocaat ter terechtzitting naar de *“laatste nieuwe UNAMA-nota”* waaruit zou blijken dat personen die bij de Afghaanse politie of overheid werkten nog steeds vervolging riskeren hoewel de taliban een amnestie hebben afgekondigd en dat dit ook geldt voor hun familie, kan geen afbreuk doen aan het voorgaande waaruit volgt dat geen geloof wordt gehecht aan het feit dat verzoekers vader werkzaam was voor de Afghaanse nationale politie.

De cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet zijn niet vervuld om verzoeker het voordeel van de twijfel te geven (zie supra punt 2).

3.1.2. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van verweerder van 7 mei 2024, blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zijn vluchtrelaas niet geloofwaardig is.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Noch uit het samenraapsel aan informatie bijgebracht door verzoeker noch uit de aanvullende nota van verweerder blijkt concreet dat hierover thans anders moet worden geoordeeld. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook al wordt zeker niet betwist dat ze na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder zijn verslechterd, op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij nog beschikt over een familiaal netwerk aldaar. Uit verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn interview bij verweerder blijkt niet dat zijn familieleden in zeer precare omstandigheden vertoeven en te maken hebben met een chronisch gebrek aan voedsel of onderdak of chronisch kampen met slechte hygiënische omstandigheden. Verzoeker heeft verklaard dat zijn broers, zussen, moeder en grootvader allen samenwonen in een groot huis waar hij voorheen ook woonde (CG, gehoorverslag p. 7), dat zij nog steeds inkomsten hebben van de familiegronden waarop boeren werkzaam zijn en dat zij hun twee winkels en 300 geiten hebben verkocht (CG, gehoorverslag p. 8-9).

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending deze verdragsbepaling buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing alsook de conclusie dat dit niet het geval is. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld, hoewel de situatie ter plekke zeer zeker bijzonder onrustwekkend is.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan immers geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en uit de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 blijkt niet dat hier heden anders over moet worden gedacht.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker geeft de provincie Balkh als zijn verblijfplaats aan (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vraag 10; CG, gehoorverslag p. 4). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van januari 2023. Verzoeker brengt geen dergelijke persoonlijke omstandigheden aan door op algemene wijze landeninformatie te citeren.

Verzoeker brengt noch in het verzoekschrift noch nadien andersluidende informatie aan waaruit blijkt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder onterecht is tewerk gegaan bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing is behept met een motiveringsgebrek.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CG uitvoerig werd gehoord. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en dat hij zich heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verzoeker kreeg acht dagen de tijd om nog opmerkingen in te dienen bij het verslag waarvan hij een kopie heeft ontvangen. Van deze gelegenheid heeft hij geen gebruik gemaakt. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Verzoeker zet nergens uiteen dat verweerder een aangebracht element over het hoofd heeft gezien. Evenmin houdt hij voor dat verweerder geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met elementen die hij zelf behoorde aan te dragen. Een schending van het zorgvuldigheids-beginsel blijkt bijgevolg niet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Aan dit besluit kan verzoeker geen afbreuk doen door theoretische beschouwingen over bewijsregels waarbij hij verwijst naar zijn jonge leeftijd en zijn intellectuele vermogens. Zoals verzoeker zelf aangeeft was hij al meerderjarig geworden toen hij Afghanistan verliet. Hij duidt niet verder wat er schort aan zijn intellectuele vermogens waardoor deze een impact hadden op zijn asielrelaas. Uit het gehoorverslag blijkt alleszins niet dat bepaalde vragen verzoekers intellectuele vermogen overstegen. Er werd ook geen opmerkingen in die zin gemaakt. Integendeel verklaarde de advocaat op het einde van het interview dat dit *“goed verlopen [is]”* (CG, gehoorverslag, p.18). Uit niets blijkt dat er moet worden getwijfeld aan verzoekers intellectuele vermogens. Dit kon ook niet verder worden nagegaan ter terechtzitting, aangezien verzoeker niet zelf aanwezig was.

Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA